

113294

Universistiske Strøtanker.

Skrevet på Akershus l. - 6. 10. 1945.

Tilegnet min elskede og trofaste hustru
Maria Quisling i takknemlighet.

Vidkun Quisling.

1. Universet er alt som er til, materielt og åndelig - verdensaltet.

2. Universet er evig, d.v.s. det har alltid vært til, og vil alltid være til.

Men selve det materielle univers er ikke uendelig i rum. Det er å likne med jordoverflaten - krummt - bare at jordoverflaten har to dimensjoner, bredde og lengde, universet 3, nemlig også høide (dybde).

Kunne en derfor tenke seg å reise uendelig i en rett linje gjennem universet (rummet), ville en komme tilbake til sitt utgangspunkt akkurat som en jordomseiler.

3. Det eneste sikre utgangspunkt en har, når en skal begynne å tenke over tilværelsen er ens egen bevissthet: jeg er. Og i grunnen er alt annet billede i ens egen bevissthet. Og en kan i det hele tatt ikke tenke sig tilværelsen uten bevissthet.

Derfor er en sikker på at det er bevisstheten uten for en selv, fordi en selv kan sove en bevisstløs søvn.

Derfor kan en også være sikker på at der er bevisstheter - beboede verdener - utenfor jorden, fordi det har vært en tid da jorden ikke var til (eller hadde bevisste vesener) og vil komme en tid, da jorden ikke er til (eller ikke har bevisste vesener).

Og ut i fra bevisstheten skulle en egentlig ved skrivebordet kunne konstruere hele tilværelsen. Men en kommer lett på avveier, hvis en ikke korrigeres av erfaringenes kjennsgjerninger.

4. I Universet er en ständig forandring, men således at de forskjellige former alltid er tilstede.

Det er å likne med en evig skog, hvor noen trær sås og spirer, andre vokser op, andre blomster og setter frukt, mens atter andre dør og snuldrer hen.

Anm.: I det uorganiske og materielle univers opstår på lovmessig måte liv og sjel og tanker. Da må det ligge sjel og tanke i universet. Og da universet er et hele, må det også være en enhet og helhet i denne universets åndelige side, d.v.s. en Gud, og bare én.

Til de enkelte trær svarer da zyer i Universet, hver bestående av miliarder stjerner (soler) eller av stjernetåker. Innen disse er da igjen stjernene med deres kloder på forskjellige utviklingstrin.

5. På vår jord er civilisasjonen ikke mere enn 10 -15000 år gammel. Bosetningen i Norge (den siste germanske) er ikke mer enn et par tusen år. Optil de frie traktene ved Mjøsen trengte bosidderne først ~~og~~ frem for halvannen tusen år siden.

Men etter alt en vet kan jorden ennå i mange millioner av år være skikket for menneskelig beboelse. Derav må vi slutte, at vi ennå bare befinner oss i begynnelsen av den menneskelige utvikling her på Jorden. Selve Jorden er ~~ca.~~ 2000 millioner år gammel. Og likeledes at det finnes andre bebodde kloder, og talrike, hvor utviklingen er nådd uendelig lengere, er fullendt.

6. Det er til stor skade for kristendommen at den består av to så heterogene deler som det gamle og det nye testamente. Det er to forskjellige religioner. I virkeligheter er det ingen større forskjell på det gamle testamentes religion (Mosaismen eller judaismen) og Islam, på Moses og Muhammed. Forskjellen er vesentlig at Mosaismen er en eksklusiv jøde-religion, mens muhammedanismen er åpen for andre troende enn moderfolket, araberne. Likeledes har Koranen et evig liv, hvad det gamle testamente mangler.

Ved kristendommens grunnleggelse ble det gamle testamente skutt i bækgrunnen, men det blev hengende med. At det ikke blev skåret bort ved reformasjonen, har vært en skjebnesvanger feil.

Det burde være en hellig bok som Koranen, om enn noget mer, forsåvidt som det er roten til kristendommen.

Den religiøse revolusjon må ta vekk det gamle testamente (undtagen Salmenes Bok), gjøre det nye testamente til det gamle og skape et nytt universistisk testamente med evangeliet som Gudsriket på Jorden. Bare på den måte kan det bli helhet i opfatningen og en riktig utvikling på kristendommens grunn.

Læsningen av det gamle testamente skader likefrem ens kristendom. Ikke uten grunn hatet de gammel-testamentlige jøder Kristus til døden.

7. På Jorden har det vært forskjellige kulturer som er blomstret opp, har vart en vis tid, og så er gått til grunne, helt eller delvis.

Vi kan serlig tenke på den gresk-romerske kultur som under Romerriket som statsdannelse omfattet den europeiske middelhavsverden, den da kjente "verden". Samtidig var det et lignende rike i Øst Asia (Kina). Romerriket varte i Vesten omkr. 1000 år, 500 før til 500 etter Kristus.

Romerrikets etterfølger var den katolske kirken. Dens "tid" var også rundt tusen år, hvorav den siste høypart akkurat som i romerriket omfattet selve riksannelsen (den universale maktstilling).

Omrk. 1500 kom vi inn i en ny tid, hvorav vil fremstå et nytt verdensrike, denne gang omfattende hele jorden.

Sammenligner vi med romerrikets og romerkirkens historie, og ser på tidens kjensgjerninger, kan vi skjønne at vi nu har passert det 500 år lange forberedende stadium og er begyndt å komme til den utvikling da verdensriket skal ta form.

Det første riket var romerriket. Det annet var den katolske kirken. Det tredje er Gudsriket som forener det materielle og det åndelige, religion og vitenskap, kirke og stat.

Dette er det tredje riket som Ibsen skriver om i "Keiser og Gallillær" og som Julian og hans filosofer fantaserer om.

Det som vi nu oplever er kampen mellom verdensmaktene om hvem skal danne dette tredje rike.

Men likesom i Nebukadesars drøm skal de kjempeende verdensriker alle omstyrtes av Gudsriket, som skal komme og gjøre ende på alle disse riker, men selv skal det vokse og stå fast evindelig (stenen som ble revet løs fra fjellet knuste da billedet, og blev til et stort fjell som fyllte hele Jorden).

Anm.: Vi lever i en tidsalder som svarer til tiden omkring vår tidsregnings begyndelse. Det gjelder på det religiøse område og på stats- og samfundslivets. D.V.S. det er ikke likt, men det tilsvarer. Og der er en mengde likhetspunkter. Men utviklingen er nu skredet lenger frem, og den omfatter også hele "orden. Dengang var Middelhavslandene verden.

Verden holder nu på å vokse sammen til en enhet. Mange splittende og motstridende krefter skal overvindes, før det blir en brukbar organisk og harmonisk ordning. Derav følger svære rivninger og rystelser, kriger og revolusjoner. Men den endelig ordning må bli Gudsriket (det er det lille

korn som vokser fram og blir større og større til det fyller Jorden), hvis Jorden da ikke skal ende i en katastrofe (atonsprenging eller på annen måte).

Som i Romerrikets tid ser vi verden skille sig i Vesten og Østen, og det ser ut til nu son da å skulle bli en kamp mellom disse før riksannelsen kommer (jfr. Cæsar - Pompeius, Augustus - Antonius o.s.v.) Triumviratene!

8. Bevissthetens kjennsgjerning i og for seg (alene betraktet) "Jeg er" er den samme hos alle. Den er identisk. Og da det i grunnen er universet selv som kommer til bevissthet i høiere eller lavere grad hos den enkelte, så utgjør summen av alle bevisstheter universets bevissthet.

I sin høieste form er dette Gud.

9. Bevissthetene når sin utvikling i de menneskelige samfund. Det skjønner vi av sproget som er knyttet til samfundet. Ulvebarna i India (barn tat av ulver som så og opdradt av dem) kan ikke snakke. Men selv biene som lever i samfund har sitt sprog.

10. Bevissthetens utvikling er ensbetydende med personlighetens utvikling. Denne utvikling skjer i menneskesamfunnene, men også i særlig grad i samfundet med Gud.

11. En må være å innse utviklingens kjennsgjerning, innen Universet. Det er en av de viktigste erkjennelser overhode. Før trodde man verden var skapt for så og så langt tid siden (6000 år) og siden var praktisk talt uforandret inntil verden gikk under.

En må lære å forstå at det er ikke slik det henger sammen, men at det er stadig utvikling innen universet, men ikke av universet.

Universet har nemlig ikke noget mål, for det er Gud i sig selv. Men hver del av Universet har en mål, nemlig det å frembringe gudserkjendelse.

Når mennesket opnår gudsbevissthet (bevissthet om gud), får det del i det evige liv (som del av guddommen) og det blir fri som del av det guddommelige, det absolute.

12. Av et flytende isberg er 9/10 under vannet. Bare 1/10 stikker over vannflaten.

På lignende måte er det med sjælelivet. Bare en brøkdel ligger over bevissthetens terskel. Det annet tilhører

underbevisstheten.

Grensen mellom bevisstheten og underbevisstheten er ikke fast.

13. Hver hjerne er en slags radioutsender og radiomottager. I særlig grad må dette gjelde for underbevisstheten.

14. Kristendommen i den gjengse form lærer at her i jødelivet har mennesket muligheten til innvirkning på viljen og dennes "omvendelse". Men denne mulighet er bare tilstede så lenge mennesket lever, og resultatet er endelig bestemende for menneskets evige skjebne etter døden. Og før fødslen eksisterte denne udsødelig sjel ikke.

Men ligger ikke det evige utenfor tiden og må være det samme før fødslen som etter døden? Mens forandringen skjer i det levende menneske?

Det er vanskelig å se annen løsning her enn reinkarnasjonslæren i revidert form.

15. Et samfund holdes enten sammen av ren tvang eller (og det er det egentlig samfund) det opstår derved at i forskjellige individers bevissthet dannes en felles (kollektiv) bevissthet.

Amerikas Forente Stater er ikke bare et tvangssamfund, men eksisterer først og fremst fordi det er titals millioner mennesker som regner sig som amerikanere. Det er ikke stort mere enn over 150 år siden at det var helt anderledes derover. Da lå der 13 engelske kolonistater som hver for sig regnet sig som uavhengige, og innbyggerne der hadde ikke annen fellesbevissthet enn en viss motsetning til England.

16. Til å denne kollektive bevissthet hører også en kollektiv underbevissthet.

Den kollektive bevissthet er altså knyttet til de enkelte individer som i mer eller mindre grad besidder vedk. fellesfølelse.

I visse tider ser vi dog at det i grunnen var vedkommende hersker (f.eks. hos oss Harald Hårfagre og Hellig Olav) som egentlig var bærer av fellesbevisstheten.

17. Den nærmeste utvikling av den kollektive bevissthet er gudsbevisstheten.

Efter hvad foran er sagt, må vi anta at den er utviklet i

Universet til sin høieste form og altid er tilstede på et visst antall kloder, "altid har vært og altid vil være. Dette er gudsriket, det Himmelske rike.

18. Utviklingen på Jorden tilstreber der samme mål: Gudsriket. D.v.s. at Jorden skal for en forgående tid bli en bærer (en provins) av det universelle gudsrike, oprettholde dette og ved sin befruktende utstråling påvirke andre deler av universet. Hvorefte Jorden går tilgrunne, om ikke en katastrofe inntreffer på et tidligere tidspunkt.

19. Det er Kristus som muliggjorde Gudsrikets dannelses på Jorden, og han symboliserer dette.

Dette hennger slik sammen at utviklingen på den enkelte klode (i dette tilfelle jorden) ikke kan nå sitt mål alene ved selvutvikling. Derfor måtte den guddommelige impuls komme ovenfra før å muliggjøre utviklingen av Gudsriket.

20. Før Kristus (eller før de kjenner Kristus å kjenne) kunne menneskene nå til erkjennelse av at de er guddommelige ~~menigheter~~ krefter og av den guddommelige vilje i verdenslivet. Det gjelder både jødene og våre nordiske forfedre. På den måte erkjenner man også synden, nemlig som det å handle mot guddommens vilje, loven. Dette var jo serlig utviklet hos jødene (Moseloven, o.s.v.)

21. Sammenligner vi med det samfundsmessige, så ser vi at det som det kommer an på ved dannelsen av utvidede samfund er en høiere loyalitet, frivillig eller tunget. Det blir ikke nogen Europas Forente Stater, før det skapes en europeisk loyalitet som står over den nasjonale loyalitet. Det blev ikke noget samlet Norge før telemarkingerne av de andre blev tunget til å bøie sig mer for hensynet til hele riket enn for hensynet til deres landsdel og den selv. Derfor fremholdt jeg også stadig i forholdet til Tyskland at Tyskland aldri ville nå frem til en europeisk ordning hvis det ikke bygget på dette loyalitetsprinsippet og selv har gikk i spissen. I stedet talte Tyskland stadig om Deutschland, og sviktet sitt høie kald.

22. Men menneskene kan ikke overvinne denne egoistiske tendens av sig selv hverken i statslivet eller i det religiøse. I statslivet kan nøden bevirket det, en felles

overhengende fare som truer med undergang. Jfr. Sveits og U. S. A. Men som regel må det en fremragende personlighet til å drive verket: Harald Hårfagre, Bismarck, Washington, Hamilton o.s.v.

I det religiøse kunne og kan ikke menneske av sig selv "overvinne synden". Dertil måtte de ha hjelp av det som var inkarnasjonen av det økguddommelige og som inntil det ytterste opfylte den guddommelige vilje. Dette var Kristus eller Kristussymbolet.

Ved dette eksempel og ved troen på det forandres menneskets sinnelag/når fram til gudsbevissthet, og av dette forandrede sinn springer de gode gjerninger fram av sig selv.

Derfor blir en ikke "salig" ved gode gjerninger. Men en blir salig av troen, og av troen fremgår de gode gjerninger.

Troens kraft holder mennesket oppe i alle hjemsøkelser.

Og den som setter sin lit til denne tro blir uovervinnelig, hvad enten det gjelder den enkelte eller hele folket. Men etter lovens og troens tidsalder, går vi nu inn i erkjendelsens tidsalder.

23. Guddommen er tilstede overalt og altid. Men en kan ikke oppfatte de guddommelige krefter uten at en er innstillet på det. Sammenlign radioapparatet og det av bølger og utsendinger fylte værelse.

Det er serlig underbevisstheten som er gjenstand for de guddommelige krefters innvirkning.

24. Virkeligheten beror på en motsetning. Innen helheten er motsetning. Sammenlign det gamle universistiske symbol som ennå finnes i Tibet.

Foto:

Hørpå beror det gode og det onde, det guddommelige, og det djevelske (satan betyr motstander).

25. Når det av den materielle sol- og jordutvikling i løpet av millioner av år fremstår moralske vesener, så må også materien i dypeste grunn ha en moralisk karakter, selv om vi ser at havet og vulkanen likeså litt som slangen og tigeren har morake følelser.

Hele universet er m.a.o. gjennemtrengt av den guddommelige kraft eller et uttrykk for denne.

Spørsmålet er da om den diaboliske (sataniske) kraft også er av universel natur.

Det er klart at den det er, fordi nemlig de onde krefter altid er tilstede i universet og har virket evig, slik at de gjør sig gjeldende overalt.

Det er formenlig også så at utviklingen på enkelte kloder kan ta en diabolisk retning, men at slike da blir ødelagt ved en dommedag.

Det er fornuftmessig heller ikke noget å innvende mot den form for utvikling som synes forutsagt for vår klode, nemlig at Kristi annet komme med etterfølgende full utvikling av Gudsriket.

26. I menneskets materiell (naturlig) legeme er to deler: den almindelige kropp og arvestoffet. Det første før med individet. Det annet overlever individet, hvis det forplanter sig.

På lignende måte er i menneskets sjel en forgjengelig og en uforgjengelig del, det åndelige menneske.

Denne uforgjengelige del kan ikke være den fulle bevissthet, som er knyttet til hjernens virksomhet. Men det er menneskets iboende karakter og vilje, dets innerste jeg. Dette åndelige menneske kommer til ny bevissthet i et nytt individ og preger dette slik at mennesker blir en resultant av tre komponenter, som dog ikke er uavhengige av hverandre.

- (1) Det udsdelig jeg
- (2) Det arvede legeme
- (3) Miljøet.

Det åndelig menneske er altså udsdelig og har vært og er (?) inkarnert i flere individer.

27. Et ganske lite barn har ikke erindringsbevissthet fra dag til dag (over den enkelte alnje søvn). Efterhånden som det vokser og utvikles, strekker erindringsbevisstheten seg gjennem søvnen, og blir først da en full bevissthet.

På lignende måte vil efterson utviklingen skrider frem enkelte mennesker kunne begynne å erindre fra tilværelse til tilværelse. Det er her præget på viljen og karakteren

som gjør sig gjeldende. Dette er en form for det evige liv. Til dag og natt, våke og sovn, svarer lig og død. Søvnen er dødens bror. Bevisstløsheten dødens tvillingbror.

/muligens 28. Imidlertid gjør denne viljens (karakterens) identitet sig/~~ikke~~ bare gjeldende i tiden, men også rummet, d.v.s. samtidig. Ellers er det umulig å forklare det sterkt økede antall mennesker på Jorden uten å tenke sig en tilflytning fra andre planeter.

Man kan legge merke til at det i grunnen ikke er så mange forskjellige mennesketyper. Og innen de samme typer ligner de hverandre. som fluer, eller som hunder av samme rase.

29. Universet kan liknes med det menneskelige legme. Men universet er evig og fullkommen. Mennesket forgjengelig og ufullkommen. Også jorden (og de enkelte bebodde kloder) kan liknes med det menneskelige legme.

Få liknende måte som sjælen opstår og virker sammen med det materielle legme, opstår de kollektive bevisstheter og gudsriket av den materielle jord.

Gudsriket på Jorden blev grunnlagt av Kristus og er under utvikling. Men dets utvikling ødelegges stadig av falske profeter og antikrister.

Gudsriket på Jorden består av de mennesker som er nådd frem til gudsbevissthet, på tilsvarende måte som en nasjon eller et folk består av de individer som er nådd til nasjonal bevissthet.

30. Som ethvert annet samfund må Gudsriket organiseres. Kristus selv organiserte et Følge med 12 apostler og 70 disipler i spissen som serlig utvalgte.

Efter Kristi død blev organisert menigheter med tilsynsmenn (biskoper) og eldste o.s.v. Denne organisasjon tilpasset sig mer og mer den romerske riksform og overtok til slutt denne helt og blev den katolske kirke.

Gi Keiseren hvad keisera er, og Gud hvad Guds er.

31. Nevnte ord skulle tyde på et skille mellom staten og Gudsriket. Det kan imidlertid ikke være tvil om at også skriften sikter på at det eneste samfund skal bli Gudsriket. Et teokrati (gudsstyre, gudsvelde).

Både det jødiske statssamfund og den katolske kirke likesom

Keiser-Kina, Japan og flere muhamedanske stater var tilløp hertil, tildels også det russiske keiserrike hvor tsaren var keiser og pave (patriark). Hos jødene smeltet nasjonalbevisstheten og gudsbevisstheten sammen. Det er dens store styrke.

32. Fremtidens Gudsrike er således et rike på Jorden, og det er vår hovedopgave å være med å grunnlegge og utbygge dette verdensrike: Se, Guds bolig er hos menneskenæ, og han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Jeg mente i Norge å legge grunnstenen til dette og har også ~~xxxx~~ lagt den, selv om utviklingen arter sig annerledes enn håpet av mange. Den ~~større~~ som bygningsmannen forkastet, den er blitt hjørnesten. Av Herren er det gjort og det er unnerfullt i våre øine.

33. Gudsriket vokser altså frem av Jorden som menneskesjælen av den materielle kropps utvikling. Som alt stort begynner den smått. Som et sennepsfrø, sier Kristus.

Gudsrike er likt et sennepsfrø som en mann tok og sådde i sin aker. Det er mindre enn alt annet frø. Men når det vokser til, er det større enn alle matrester (?) (sorter?) og blir til et tre, så himmelens fugler kommer og bygger rede i dets grener.

Gudsriket er også likt en surdeig som en kvinne tok og skjulte i tre skjepper mel, til det blev syret alt sammen.

34. Forutsetningen for Gudsrikets organisasjon er loyalitet bygget på tro og erkjendelse. En skal lyde Gud mer enn mennesker.

35. Gudsriket er verdensonfattende og universelt. De forskjellige stater vil bli nydannet eller omorganisert ved en religiøs revolusjon.

36. Blodet er symbolsk for sjelen. Blodet er sjelen. Således forstår en bedre betydningen av Kristi død. Hans sjel ble utgydt for mange (for å skape Gudsriket) til syndenes forlatelse (og til forbannelse for jødefolket). Drikk alle derav. Ti dette er mitt paktsblod.

Ved å nyte den i nadverdkalken frembutte vin gjøres en delaktig i Kristi sjel, i Gudsriket.

37. Vær frimodige og sterke. Frykt ikke og reddes ikke for våre fiender. For Høfren vår Gud går selv med oss, han skal ikke slippe oss og ikke forlate oss.

38. Dersom I har tro og ikke tviler, da skal I ikke alene kunne gjøre dette med fikentrete (som straks visnet på Kristi ord), men endog om I sier til dette fjell:
Løft dig op, og kast dig i havet, da skal det skje, og alt det I beder om med tro i Eders bøn, det skal I få.

39. Når vi tenker oss et par hundre tusen år tilbake i tiden, da på Jorden bare var apemennesker og i langt mindre antall enn nu mennesker, så reiser sig to svære spørsmål:

(1) hvorledes kan denne kvalitative utvikling foregå ?

(2) hvorledes kan mengden av "sjeler" slik økes? Til det første spørsmål må svares at utviklingen foregår under universets innflydelse. I Universet finnes allerede disse former, og de dannes kraftlinjer eller kraftbølger omkring Jorden, og driver således utviklingen frem gjennem mutasjoner. Jorden og dens liv vokser fram i universet som fostret i morslivet.

Det annet spørsmål henger sammen med sjelens individuelle udødelighet. Jfr. pkt. 28.

Det kan tenkes at det er slik at hvert menneske har en engel alene eller felles med sin mennesketype, og at denne engel virker i hver enkelts sjel.

Dette er en gammel tro, og den stemmer forsåvidt også med Kristi ord, om at i opstandelsen er en som Guds engler i himmelen.

Også Schopenhauer var av en lignende opfatning. Likelædes Paracelsus.

Under alle omstendigheter er det slik, at det er Universet som kommer til bevissthet i mig (og i de andre individer), og at denne bevissthet har mulighet til å nå det som er målet: Gudsbevissthet, og dermed i sig selv frihet og udødelighet. Spørsmålet er hvad som arbeider i denne bevissthet. Det ligger en streben, en indre kraft i de enkelte gode personligheter til å nå frem til Gudsbevissthet og høiere innsats. Og i allfall for enkeltes vedkommende og for en lang tidsperiode sett, også en fremadstrebende utvikling.

I Matteus evangelium 17. kapitel sier Kristus uttrykkelig (og ikke bare billedlig) at profeten Elias går igjen: Johannes Døperen:

"Jeg sier eder at Elias er alt kommet, og de kjente ham ikke, men gjorde med ham hvad de vilde .... Da forstod disiplane at det var om døperen Johannes han talte til dem". Hos profeten Malakias 4,5 heter det:

"Se, jeg sender eder Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forfærdelige."

Dette kan unulig opfattes anderledes enn at Kristus bokstavelig mente at Elias var født påny i døperen Johannes.

40. Alt som skjer, skjer med nødvendighet. Spådommer og forutsigelser som opfylles (således Bibelen) bekrefter denne erkjennelse, som er en erkjennelse a priori (en forhånds erkjennelse), fordi vår erkjennelse er bunnet til årsakslovene.

En tilfeldighet er kryssning av to eller flere årsaksrekker:

Tilfeldet er derfor også bestent.

I selve bevisstheten ligger imidlertid en relativ frihet, nemlig en årsak.

41. Forstå mig vel: vår oppave er å grunnlegge og utbygge Gudsriket på Jorden, som en del, en ny koloni av det himmelske rike, som ikke er noget hinsides rike, men en realitet, det mest virkelige av alle virkeligheter. Dette er det nye evangelium.

42. Det himmelske rike er evig og fra evighet.

Det ligger så uendelig langt foran oss i utvikling, at vi enno mindre kan gjøre oss et klart begrep om det enn en huleboer fra stenalderen om en moderne storby.

Dets ånd er Universets ånd og dets materielle bane er de skiftende kloder som når (er nådd) til guddommelig utvikling.

43. Det nye samfund, Gudsriket på Jorden, må kjempe sig frem og vokse og renses gjennem lidelser og trøngsler i fast tro på sin seierrike jordiske og himmelske oppgave og fremfor alt i overbevisningen om at det er redskap for den guddommelige vilje.

Forutsetningen for at det skal seire er at det holder urokkelig fast ved sine grunnsetninger. Den som holder ut inntil enden, blir frelst.

44. Dette evangelium om Gudsriket på Jorden skal utbredes og virkelig gjøres over hele jorderiket og blandt alle folkeslag.

45. Den samme kraft som gjør at energien ordner sig i de forskjellige atomer, er det ikke den som frembringer også de forskjellige mennesketyper, idet de og de kromosoner o.s.v. ordner sig etter bestente normer ?

Disse normer er evige, men det er ikke dem som er menneskets personlige udødelig jeg.

46. I alminnelig sortkrutt bestående av kul, svovl og salpeter frembringer en gnist, en brand hvorunder utvikles visse gaser som utvides sig sterkt p.gr. av den frigjorte varmen og frembringer en eksplosjon. Krutt er en mekanisk blanding.

I de kjemiske sprengstoffe ødelegges vedkommende molekyler, og molekylkraften frembringer eksplosjon.

I atombomben sprenget selve atomet (uran) og det er atomkraften som frembringer eksplosjonen.

Skaperkraften (Gudskraften) må imidlertid være enno sterkere enn atomkraften. For på den beror virkeligheten, de motsettninger som holdes adskilt og således danner virkeligheten.

A

B

•

•

+ 5 og ÷ 5 er tilsammen 0. Men holdt adskilt er det 10 enere.

Således er virkeligheten skapt av intet, og den kraft som opprettholder den, står i forhold til atomkraften som denne til molekylarkraften. Hvis en del av virkeligheten synker sammen til intet, frigjøres denne kraft.

47. Guddommen er allestedts nærværende likesom den er evig. Den fremstår selv i Universets forskjellige deler, men derfor kan dens makt være så stor at den behersker Universets krefter, likesom menneskene mer og mer lærer seg å beherske naturens krefter. Men dens makt er ikke allmektig, for ellers ville den uten videre gjøre alle mennesker gode. Den har sin motstand i naturens og menneskedypets utøilede krefter, og i den onde (sataniske) verdensmakt. Gud og gjør oss mottagelige for hans virkning. Ved bøn og tro tilkaller vi Guds bistand.

48. Der er en Guds styrelse og en evig rettferdighet. Utviklingen er bestemt.

Guds styrelse kan sammenliknes med en mann som vil bygge en stor kirke. Det er Gudsriket på Jorden. De fleste arbeiderne vet ikke, hvad det skal bli, hvorledes det skal se ut. De gjør sin lille del av arbeidet som de blir satt til, og går til og fra. Noen blir sent bort, andre kommer til. Slik arbeides det år etter år. Kanskje blir bygverket før en annu er ferdig ødelagt av brand, lynnedslag eller krig. Men så til slutt står det der, og da forstår enhver som oplever dette, hvad de har vært med på. Den kan også sammenlignes med veksten til et tre fra frø til frukt.

Vi må forstå at det er dette å bygge Gudsriket som er vår opgave. Alt vårt ^{før} annet arbeide må innpasses i denne opgave. Og det er/denne opgave Gud bruker oss.

49. Guds makt på Jorden stiger med Gudsrikets vekster. Desto mer er det vår opgave å arbeide for Gudsriket av hele vårt hjerte, av hele vårt sind og med all vår makt. Alt det onde og urettferdige som skjer på Jorden, kan ikke forklares ved en henvisning til Guds styre. Det skjer for at det onde og tilfellets makt ennu er så stor. Men det vendes til det gode. Ein Teil von jeder Kraft die stets das böse will und stets das gute schafft. Alle ting tjener dem til gode som elsker Gud.

50. For å b gge Gudsriket trængs to ting:

- (1) den enkeltes omvendelse
- (2) organisasjon av det nye samfund.

Det siste omfattende organisasjonen av det nye trossamfund og selve samfunds og statslegemets gjennemsyring av den nye tro og erkjennelse (surdeigen).

51. A tro på skjebnen (eller Guds vilje) betyr ikke at en skal legge hendene i skjøtet og la tingene gå sin gang. Det betyr tingenes nødvendighet. Bare fornuftig omtanke og utholdenhett kan føre til målet. Men det beror på skjebnen (på Guds styrelse) om en kan beregne alt. Vil skjebnen det ikke, så sender den en hindring eller utvikling som all vår fornuft ikke har tatt i beregning. Slik skjer i alle tilfelle skjebnens (Guds) vilje.

52. Man må le, sier Tacitus (romertidens største historie-skriver) av tankeløsheten hos dem som tror de med sin overmakt i sannheten kan utrydde minnet hos kommende slekter!

53. Når en i en stor sak gang på gang støter på hårdnakket motstand og lider nederlag etter nederlag, da er det meget vanskelig å avgjøre om dette er skjebnens vink om at den ikke vil dette, så at en gjør klokast i å opgi saken, eller om det er en appell til stadig utholdenhett og innsats for at en skal vinne fram tilslutt trots alle de veldige vanskeligheter.

En må her ikke bare følge sin egen fornuft (og svakhet eller stahet), men også se Guds veiledning i hvad er det rette: Tal Herre, din tjener hører!

Lykken står den djerve bi. Gud hjelper den som hjelper sig selv.

I hvert godt menneske har Gud nedlagt en del av sig selv. Derfor må en også selv handle.

54. De viktigste praktiske skritt på veien til å virkelig gjøre Gudsriket er (1) å organisere den nye trosbevegelse og (2) å organisere en internasjonal stat på grunnlag av denne trosbevegelse.

55. Den nasjonalsosialistiske lære slik den ble dosert i Tyskland hadde bl.a. en stor feil som den forsvrig hadde overtatt fra den prøisiske statslære, nemlig prinsippet om individets fullstendige innordning under statslivet. Målet lå i staten og folket, ikke som jeg (vi) hevdet og som er riktig, i den enkelte personlighet, hvis utvikling riktignok

skjer i stats- og samfundslivet og som individ er underordnet dette.

Det er ikke slik at staten og folket er alt, og individet ingenting. Men slik at vistnok skal den enkelte ofre sig for stats- og samfundslivet, men statens og samfundets formål er prinsipielt å utvikle personligheten.

Frihet og felleskap, individ og samfund (stat) må forenes. Dette til forskjell fra naturen som ikke spør etter individenes interesser, når de kolliderer med artens.

56. Fra år 1000 av og et par århundre fremover gjorde pave-makten (serlig under munken Hildebrand) direkte forsøk på å opprette et Gudsrike på Jorden ved å søke å legge alle verdslige fyrster inn under paven som "Krististattholder". Men det var et falskt gudsrike, for makt var ledemotivet. Og det hele måtte bli uklart og forfeilet, når en blandet sammen et verdslig verdensherredømme og et hinsides uverdslig formål, hvor det første var det virkelig dominerende, det siste det foregivne evige mål.

57. I vår bevegelse blandet jeg med vilje ikke religion inn. Men holdt den som en ren politisk bevegelse. Vi hadde kun programposten om kristendommens grunnmotiv.

Heller ikke ville jeg utnytte religionen (kristendommen) for politiske øiemed.

Den tyske okkupasjon hindret oss også i dette spørsmål. Den politiske representant var anti-religiøst og anti-kirkelig innstillet.

I lengden er det imidlertid umulig å skille politikk og livsanskuelse (religion). De må forenes, idet livsanskuelsen blir den dominante. Politikken må være det praktiske uttrykk for den religiøse tro og livsanskuelse.

vil

58. De germanske riker og Europax/ - såfremt Amerika ikke blir det nye Rome - dannet kjernen i verdens organisasjon på tilsvarende måte som Rom og Italia i det romerske verdensrike.

59. Fra dette rikes mittpunkt skal også et nytt (nordisk) pavedømme opprettes.

60. Den som vil lede et rikes skjebne, må begrave sin egen lyst og vilje.

61. All skyld hevner sig på Jorden.

Men det enkeltes motgang er ofte uforskyldt, og den kan vendes til velsignelse.

Det er en stor trøst for dem som behandles urettfærdig, å vite at der er en evig rettferdighet som på en underbar måte skifter rett og rettferdighet.

Denne kjensgjerning er bekreftet av årtuseners erfaring. Derfor kan vi trygt overlate gjengjeldelsen og hevnen til Høren. Guds møllestener maler langsomt, men sikkert og grundig.

62. Jeg ville organisere Europas Forente Stater, Kontinent - Europa i forbund med England og det britiske verdensrike, og hadde utarbeidet planene derfor såvel i våpenstilstands-forslaget som i en foreløpig Europa-pakt.

Under krigen var anledningen der til å organisere det egentlige Europa i et fritt føderativt forbund: De skandinaviske stater, Tyskland, Nederland, Belgia, Frankrike, Italia, Bøhmen, Slovakia, Polen, Ungarn, Romania, Kroatia, Serbia, Bulgaria, Albania og Hellas.

Finnland, de baltiske stater, Vite Russland og Ukraina kunne blitt selvstendige stater mellom Europa og Russland.

Hvorfor ville Hitler som en forblindet vente med dette til krigen var slutt ? Det ville dog vært det klokreste han kunne ha gjort å gjennomføre dette mens krigens muligheter var der, selv om han mente xy sig sikker på å säire.

Hvorfor lot Gud ikke dette skje? Europas organisasjon er dog et nødvendig ledd i verdensorganisasjon, kjernen i denne, og dermed for Gudsrikets utvikling på Jorden ?

Var Tyskland og dets nasjonalsosialisme uskikket for denne høie opgave, så andre veier måtte finnes og jevnes ?

Eller var det bl.a. mitt eget feilgrep at jeg ikke av all kraft kastet mig over denne opgave, istedetfor å ofre mig for mitt land ?

Fra min ungdom av har det altid stått for mig: Du skal være de nye ideers mann og være med å samle Europa. Og muligheten for min innsats var tilstede.

Kanskje har jeg også trots alt mer enn de fleste bidraađ til å grunnlegge det nye Europa som skal reise sig av øde-

leggelsenes vederstygglelighet som en fugl Føniks av asken.

63. Jeg forstår Guds styrelse i dette. Europas samling kunne ikke skje slik som forholdene var. I en slik vældig prosess er det ikke de enkeltes innsats som er avgjørende, men utviklingens logiske og nødvendige gang.

Men nu er Herrens vei gjort jevn, og den som har øine å se med han kan skjelne den.

64. Hvis jeg ikke hadde lært å innse det jeg nettop har sagt, ville jeg gjort mig de sterkeste selvbebreidelser. For vistnok har jeg utrettet adskillig for Europas samling, men jeg kunne gjort meget mer, hvis jeg ikke hadde latt mig hindre av arbeidet og forholdene her hjemme i Norge.

65. Å ville stort, er stort.

66. Kapitalismen er gudløs. Kommunismen er i sin materialistiske kjerne menneskesamfundet organisert mot Gud. Guds rike på Jorden er menneskesamfundet organisert med Gud og for Gud.

67. Den tyske nasjonalsosialistiske ideologi var også falsk føsåvidt som den bygget på "rase og jord" (Blut und Boden). For dette er ikke annet enn en utskjøvet materialisme, hvis det skal stå som den siste livsanskuelse. Men materialismen er falsk og både moralskt og vitenskapelig uholdbar.

68. Materialismen er moralsk uholdbar, fordi den i sitt ytterste konsekvens må føre til ansvarsløs egoisme. Materialismen er vitenskapelig uholdbar p.gr. av bevissthens kjennsgjerning. Når det i utviklingen av rent materielle forhold, tilslutt utvikles bevissthet og tanker og dette med årsakslovens nødvendighet, så må der stå tanker bak.

Denne overleggning fører med nødvendighet til Universismen og vekk fra materialismen.

69. Det må være noget felles menneskelig, ellers ender det hele i alles krig mot alle. Men dette felles menneskelige er nettop en mer eller mindre klar bevissthet om Gudsriket.

70. Bevisstheten (også den guddommelige bevissthet) forutsetter subjekt og objekt.

For den guddommelige bevissthet er dette Gud og Universet som begge er evige.

71. Kristus blev dømt som gudsbespotter. Han var det også efter jødenes forskrudde mening og rett. Ikke desto mindre var han Guds inkarnasjon (søn) og den fullkomne oppfyller av Guds vilje.

72. Kjernen i den nuværende verdenskrise er som alt stort verdenshistorisk av religiøs natur. Den mening som mennesket har om sin stilling til og plass i universet er det viktigste av alt, og dominerer alt.

Det var min oppgave å bringe denne nye religiøse verdens- tanke og å legge grunnstenen til å virkelig gjøre den. Og det var min stadige streben å lage det slik at mitt norske folk skulle kunne gripe denne tanke og virkelig gjøre den. Før det folk som blir bærer av den nye verdensanskuelse, skal være fremtidens folk. Men de ville ikke.

73. Bare det som er godigent og ekte står i lengden prøven i striden. Det gjelder den enkelte, som folk, riker og religioner. Det er livets og historiens erfaring, og årsaken ligger i sakens natur. Naturen lyver ikke.

74. Menneskets uødelig jeg er i sig selv ubevisst. Det reinkarneres i vedkommende mennesker og søker å utvikle disse reinkarnasjoner i en fremadskridende utvikling inntil målet er nådd.

Det er individuelt.

75. Det skaper i nær på hverandreliggende reinkarnasjoner mer eller mindre like typer avhengig av utvikling, arvestoff og miljø.

76. Lidelsen kan være selvforskyldt eller uforskyldt, eller begge deler.

Den kan lignes med den fysiske smerte.

At det er megen personlig uforskyldt lidelse er sikkert.

Det kan være foreldrenes (slektens) misgjerninger som hjemsskew på barna. Men også utenforliggende forhold kan ramme med al slags ulykker: den uskyldige: for at Guds gjerninger skal åpenbares på ham, sier Kristus i Johannes evangelium 9. kap. om den blindfødte.

Gud skulle altså sende prøvelsene og lidelsene over uskyldige for at de skal finne fram til sandhets erkjendelse, og derved samtidig bli et eksempel for andre.

Slik bør vi ta ledelsen, men vi må opfatte dette slik at lidelsene ligger i selve livets natur, og at vi må ~~sukke~~ søke å overvinne den og vende den om til det gode sålangt råd er. Med Gudsrikets fullendelse vil også lidelsene svinde, eftersom godvilje og harmoni skapes på Jorden mellom menneskene og troen og erkjendelsen befestes.

77. Utviklingen av Gudsriket på Jorden ligner et tre. Det vokser fram av de materielle ting. Dets mål er blomstring og frukt (frø) som skal spredes videre: Gudsriket på Jorden som i sin tur skal befrukte andre deler av Universet.

78. Både buddhismen og en stor retning ~~i~~ Kristendommen lærer/lidelsen skal overvinnes ved å forsage livet, overvinne viljen til livet (kjødet).

Dette er den pessimistiske livsopfatning.

I motsetning hertil må universismen hevde en optimistisk livsopfatning. Riktignok skal kjødet overvinnes, men for å ~~b~~ringe ånden~~xx~~ seer på Jorden.

79. Dette spørsmål er det store skille i tiden. Det gamle kristne livssyn ser det endelig i et hinsides liv og jorden som en jammerdal. Kommunismen vil skape et materialistisk jordisk tusenårsrike. Men den nye religiøse revolusjon forkynner et Gudsrike på-Jorden som en del av det evige Himmelske rike.

80. Hvis et hinsides rike var målet så skulle jordelivet ikke engang ha den betydning som denne gjengse kristne lære tillegger det. For da skulle en helst snarest forlate dette liv, med engang en var omvennit til troen, og dette livs praktiske betydning ville bli minsket til det minimale. Men ~~ikke~~ i det legger en åpenbar selvaotsigelse. Og ikke minst mellom liv og lære.

Det er utviklingslæren i videste forstand som kullkaster denne opfatning og med nødvendighet fører til den universistiske lære, idet det annet alternativ den materialistiske kommunisme er holdbart.

81. Utviklingen på Jorden ligner et træ også i den henseend at det er en stamme som vokser op av en rot og skyter grener til alle sider, mens bare toppen stadig vokser opover. Denne utvikling ser vi gjennem dyreriket til menneskene. Men er det også blandt menneskene slik at bare noen skal nå den fulle utvikling (til Gudsriket). Skriftens ord mener det i Pottemakerens gode og dårlige kår, mange er kallte, men få utvalgte, og flere andre skriftsteder.

82. Hvis Gud selv har skapt mennesket, så skulle han og ikke vedkommende menneske være ansvarlig for dettes handliner, selv om en aldrig så meget høder viljens frihet. Paulus ligner forholdet med en pottemaker som lager nogen kar til ære og andre til vanøre, som han da knuser (som mislykkes ?), kanskje som den store kunstner ? (skaperånd) ødelegger et verk han ikke er tilfreds med. Vergil ville brenne sitt manuskript til Aneiden, oldtidens største dikterverk.

Dette er et uoverkomelig problem efter den gjengse kristne opfattning, og en er efter nødt til å slå sig til ro med at Guds veier er uranskelige og at en ikke kan gå i rette med Gud, selv om noen mennesker skulle være forutbestemt til frelse, andre til fortapelse (prædestinasjon).

Men universismen kaster kanskje et annet lys på det. De enkelte mennesker fremstår av Jorden, under universets innflytelse, men under motsetningens lov. Bare gjennem troen på og erkjennelse av Kristus (gudsriket) blir de "frelst%" og denne omvendelse skjer som en erkjennelse under hele guddomsmaktens påvirkning på det beredte sind, og tar derfor karakteren av en nådesakt ("av Guds nåde ved Kristus").

Men av utviklingen under motsetningens lov må nødvendigvis fremgå mange mislykkede og også mange direkte onde individer, som aldrig kan omvendes og bli delaktige i Gudsriket.

83. Det er menneskets innerste vilje som her er det avgjørende. Og det er først og fremst til viljen at moralen og spørsmålet om godt og ondt er knyttet.

Det er denne innerste vilje som er menneskets udødelige del. Det er den som føder igjen. Det er den som omvendes.

Samtidig er viljen noe avhengig av legemets konstitusjon (selv om en ofte ser en sterk vilje i et svakt legeme). Men det er spørsmål om det ikke er denne innerste vilje som former legemet og hjernen, og dermed intelligensen og bevisstheten.

84. Mellom de forskjellige viljer eksisterer en metappisk kontakt (tiltrekning og frastøtning) som regel ubevisst, men også ofte så sterk at den trenger frem i bevisstheten. Om denne kontakt følger de fysiske lover f.eks. for bølger og altså har en maksimalhastighet av 300.000 km. i sekundet, eller om den er umiddelbar (altså uendelig hastighet), kan være gjenstand for spekulasjoner.

Den guddommelige innvirkning på viljen er umiddelbar, for Gud er allestedts nærværende.

85. I rasespørsmålet er enno mange uløste grunnproblemer. Meget i den gjense tyske raselære er sikkert falsk.

Ved brytning i et prispe trekkes lyset i rommet ut i et spektrum som igjen kan samles til vitt lys.

På samme måte kan de oprinnelige ublandede raser (folk) betraktes som et menneskepar trukket ut i tid og rom. Men snart kommer blandinger, hvorved billedet kompliseres. Hvorledes dette spørsmål står i forhold til "viljen" er et dypt problem.

86. Det er klart at ikke alle mennesker eller menneskeblandinger kommer til å fortsette fremover i verdensutviklingen (jfr. billedet med treæt). Enkelte stopper opp i utvikling eller dør ut. Men en eller flere raser vil fortsatt bli bærere av verdensutviklingen. Den nordiske (europeiske) rase og dens innslag over hele verden har hittil båret det meste av verdenskulturen og vil fortsatt bli dens bærere. Men også andre raser kan ha utviklings-

muligheter og komme til å gjøre sig sterkt gjeldende i de millioner av år som kanskje jordelivet ennå har foran sig. En positiv og negativ rasehygiene må, når den er sikkert fundert, likefrem inngå i Gudsrikets utvygging. Det motsatte ville være en grov synd mot Guds vilje.

87. Der er en veldig åndsmakt i det nye testamente. Verdens frlse og fremgang beror på om denne åndsmakt kommer over den nuværende krise og kan gjøres anvendbar for Gudsrikets praktiske reisning her på Jorden.

88. En verdensanskuelse (religion) må omfatte tre ting:

- (1) Hvorledes universet er beskaffent og innrettet.
- (2) Rettesnor for ens handlinger
- (3) Hvorledes verden og den enkelte skal overvinne det onde og døden.

89. I virkeligheten henger alle begivenheter på Jorden, store og små, sammen, selv om de kan synes helt uavhengige av hverandre.

Herav kommer dan underbare måte hvorpå kollektive begivenheter, naturbegivenheter og de enkeltes skjebne flettes i hverandre.

Herpå beror også varslene, hvis det skulle være noget i disse, hvad en må anta efter alle de beretninger som foreligger.

90. Da jødefolket skulle velge mellom Jesus Barabbas og Jesus Kristus valgte de morderen Barabbas den uekte Messias, den materielle frelsjer som deres sind sto til, den som ingen frelsjer var og enn mindre blev. Og de forkastet i Jesus Kristus sin eneste og samme frelsjer og bragte ham blodskyld over sitt folk i den frykteligste nemesis (guddomelig rettferdighet og straff) som verden har sett. De hadde foretrukket Barabbas for Kristus, og ingen Messias opstod så heller mere for dem.

Det er det samme valg verden har idag. Og mange vil enno heller ha Barabbas enn Kristus.

91. Menneskene er ikke like. Det er en grunn kjensgjerning. De er ulike i intelligens. I et samfund er kanskje 1 % fremragende, 20 % over middels, 20 % under middels, og 1 % åndssvake eller sinnsyke, resten middelhavsfarere.

I serdeleshed er menneskene forskjellige likeoverfor ledelsen som er en så vesentlig side av livet og tilværelsen. Jo edlere og finere et menneske er, desto mer føler det hvad som vederfares det. Og de beste mennesker lider ikke bare alene, men også med og for sine medmennesker.

92. Man har villet finne hovedmotivet for mine handlinger i maktsyke.

Men på sig selv, tror en å kjenne andre. Maktsyke ligger nettop ikke i naturer av min bygning med iboende hang til kontemplasjon og filosofering over tilværelsen. For dem er makten en byrde, en plikt for å utrette det som en er drevet til å utrette. Det var ikke viljen til makt som drev mig, men viljen til å gjøre Guds vilje og å tjene andre, i første rekke mitt eget folk. Jeg gjorde min plikt på min post, men meget mer stod min hu til å trekke mig tilbake fra makten til profetens, tenkerens og forkynnerens kall i et stille og saktmodig liv. Dette var min drøm, og ikke verdens makt og herlighet.

93. Hadde jeg vært beskjælet av maktsyke, hadde jeg for det første brukt min stilling i Norge anderledes. Men for det annet hadde jeg i det hele tatt ikke viet min krefter for mitt land og folk. Jeg hadde oppgitt arbeidet i Norge og viet alle mine krefter til løsningen av de europeiske og russiske problemer, hvor de store muligheter vinket mig. Jeg blev jo endog tilbuddt ledelsen i Russland.

Men jeg motstod denne fristelse til makt og ære for i stedet å ofre mig for mitt folk. En fristelse som var såmeget større som det kunne fortone sig for mig som min egentlige livsoppgave, og at jeg gjorde et skjebnesvangert feilgrep ved ikke å vie mig for den (jfr. 62 - 64).

92. Tyskland hadde seiret hvis det i 1940 hadde tatt opp kampen med Russland, istedetfor med England.

Det hadde også seiret, øm det i det hele tatt ikke hadde innlatt sig på krigen, nemlig ved sin sosiale og økonomiske utvikling og den posisjon det ville vinne som ledende makt i Europa. Muligens hadde det intet valg.

Det er også sikkert at det var et stort militært feilgrep ikke å besette Sverige og knytte til sig hele Norden. Der hevet deres overbærenhet sig, så Guds veier er i sandhet

uransagelige.

93. Der hvor en rekke tilfeldigheter griper skjebnesvangert inn i utviklingen, må en tro at det er Guds styrelse. Trots det kan i sig selv bringe onde følger. Skjebnens spill sier de profane. Kanskje kan det også være onde makters spill, men som tilsutt allikevel vendes om til det gode.

Serlig klart blir denne skjebnens styrelse, når flere tilfeldigheter virker sammen for å frembringe den nødvendige følge, og må virke sammen for at den skal inntreffe.

Når jeg kunne redde Norge og Norden fra å bli ødelagt av krigen, så skyldes det et sammentreff av rene tilfeldigheter, men hvor jeg tydelig så Guds hand og styring.

At Terboven blev rikskommissar i Norge skylles også en ren tilfeldighet, etter hvad er mig fortalt. Men det fikk en skjebnesvanger betydning langt utover Norge, og kanskje også for Tysklands skjebne.

94. Livets erfaring har bekreftet for mig at de to store bud i loven virkelig er kjærligheten til Gud og hjertelighet til nesten, og de må forenes.

Det er en underbar kraft i den ekte kjærlighet som i den sikre tro.

95. En stor mann husker med taknemlig het den venlighet han blir vist i sin ydmykelse selv om denne venlighet er liten i sig selv og han kan glemme de forulempninger han led selv om de er store. Men en stormakt husker begge deler, og i serdeleshed glemmer og tilgir den ikke de små som ydmykhet, mens den lå slått til jorden.

96. Maria med Kristus-barnet er ved siden av krusifikset de ophøiede guddommelige symboler.

Madonna-billedet symboliserer Gudsrikets opprettelse på Jorden. Maria (den gode moder) symboliserer Jorden som i åndelig og derfor uplettet undfangelse, føder kristenbarnet d.e. det kommende Gudsrike.

97. Krusifikset symboliserer Gudsinkarnasjonens hele mysterium.

Gjennem universismen skal dette mysterium k unne gjøres fattelig ikke bare ved tro, men også ved erkjennelse.

98. At verden er så forfærdelig som den er, beror på mot-sætningens lov uten hvilket virkeligheten ikke er virkelighet. Men i åndens er harmoni. Jo mer ånden - Guds ånd - seirer over materien og de mørke krefter - des bedre blir verden, men materialismen dreper hjertets lykke og røver sjælens liv for den enkelte, og fører folkene til dommedag.

99. Johannes Apenbaring er en symbolsk spådom bygget på betrakting av stjernehimmen ved vårjevndøgn. Uten at det engang antydes henfører de fleste skildrede begivenheter sig til stjernebilledenes bevegelse over nattehimlen. Profeten sitter iakttagende ved havets bredd og læser fremtiden i himmellegemenes bevegelse slik som ånden inngir ham. Det er Romerrrikets undergang han ser, og kristendommens seier.

100. Vi står nu midt op i en lignende omveltning. Og jeg ser en ny himmel og en ny jord; for den første himmel og den første jord viker bort. Jeg ser Gudsriket vokse frem, som Kristus kom for å grunnlegge. Og han som sitter på tronen sier: Se, jeg gjør alle ting nye. Og han sier til mig: Skriv, for disse ord er troverdige og sanne.

Av Universet - jordens tilsynelatende råe materielle forhold - utvikles vesener med tankeliv - moralske følelser (forskjellen på godt og ondt, jfr. "Kunnskapens tre").

Og dette skjer alt sammen etter årsakslovens nødvendighet, Men så må det også stå tanker og moralske begreper bak det hele. Hele universet må være gjennomtrengt av dette, som blomst og frukt i plantens og treets utvikling.

Derfor er materialismen vitenskapelig uholdbar. Dens lære er som når en tryllekunstner på forhånd har stukket ned i lommen på noen det han senere vil dra fram (tanker og moralske følelser, bevissthetens kjensgjerning).

Derfor er det også en evig rettferdighet. En nemesis som ingen undgår. Guds møllesten maler, langsomt og sikkert og grundig. Det er nettopp utviklingen, dette ligger i hele verdensordningens struktur som er moralsk. Det kan ofte se ut som det ikke er slik. For på den ene siden gjelder utviklingens lov, og jordelivets utvikling er enda bare i sin begynnelse. Og på den annen side har Gud sine veier som man ikke alltid forstår med en gang.

Men når en grundig har gransket menneskehtens historie og har et liv rikt på erfaringer bak seg, så må en med styrke bekrefte denne erkjennelse om en evig rettferdighet som alle tiders vismenn har talt om og alle folk har fått og som så tydelig har åpenbart seg i slektens historie.

All skyld hevner seg her på jorden. Og det er underbart å iaktta hvordan dette skjer - hvorledes det individuelle og kollektive her flettes inn i hverandre. Det er ingen kjensgjerning som trer så klart fram i historiens lys, menneskehets erfaring, som denne. Derfor kan vi trygt overlate hevnen - gjengjeldelsen - til Herren. Han gjør grundig arbeid og vet å ramme det riktige på den riktige måten. Folkene undgår aldri den gudsdom de har nedkalt over seg, heller ikke den enkelte, selv om det i det ytre undertiden kan se anderledes ut. Det kan ta tid, men skjer uvegerlig. Men de uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreising, velsignelse, når de overgir seg til hans varetekts. Ja selv den skyldige regnes hans tro til rettferdighet. Når han ~~er~~ av hjertet bekjenner sin skyld, omvender seg og tror.

Således vil Gud også oppreiße oss.

Overgi deg helt til Gud - be - arbeid- les opp og opp igjen det Nye Testamente og det vil klarne for deg mer - mer - hvorledes vår oppgave er å virkeligjøre Guds rike på jorden, se å få sammenheng i alt dette, la dette være grunnlaget, tro fast på Gud og stol på meg.

En veldig åndsmakt står bak oss - og virker i os. Vi må bare la den fylle oss - lede oss. Les Johannes evangelium, 14 - 17 kap. Skje din vilje som i himmelen så og på jorden, heter det i "Fadervår". Dette himmelske rike er en virkelighet. Det er de bebodde kloder hvor utviklingen er nådd til fullkommen Gudsbevissthet, skapt og opprettholdt av den åndelige verden som gjennomtrenger alt - hele Universet. Universet har ikke noe mål i seg selv. Det er fra evighet til evighet.

Men Universets deler har ett mål, det er å nå fram til Gudsbevissthet - eller bare denne utvikling. Denne utvikling finner sted på de forskjellige kloder hvor Gudsriket utvikles, lever, dør, men slik at det alltid er tilstede i Universet - de nødvendige bærere av Guddommen, det himmelske rike - åndelig - timelig.

Jorden er enda ikke nådd langt på dette mål. Gudsriket er bare en koloni i sin begynnelse. Det ble grunnlagt for 2000 år siden, åndelig av Kristus - verdslig av Cæsar Augustus. Men jorden kan ennå bestå i millioner av år og vil da bli en virkelig provins av det himmelske rike - en vidtgående del av dette og vil arbeide sammen.

Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden virkelig kan begynne å bygges bevisst og det åndelige, timelige slik som Ibsen profeterer i "Keiser og Galilæer". For det er klart at dette Gudsriket ikke bare kan bestå av et åndelig samfund som gjennomsyrer de verdslige stater, samfund - men må bli et rike.

Grunnleggelsen av dette rike: "Ibsens tredje rike" er nettopp Kristi gjenkomst symbolsk i den dommedag som går over jorden og symboler på det kommende Gudsriket (den salvede).

Av seg selv kan nok mennesket erkjenne de guddommelige krefter - forskjellen på godt og ondt (loven). Men synden, selvskheten, det å handle mot guddommens vilje, det kan det ikke overvinne av seg selv. Til det må de ha hjelp ovenfra, av guddommelige krefter i Universet, ha sett og opplevd Gud = Gudsriket, og dette er nettopp Kristus, og det å fødes på ny - ovenfra. Les Johs. evang. 3, 31, 33.

Kristi samtale med Nicodemus i d.s. kap. Kristus anskuelig- gjør også den fullkomne hengivelse i Guds vilje til døden som gudsbespotter, forbryter. Kommer fra Gud - vender tilbake til Gud - er ett med Gud. Således åpenbares Gud på jorden, og ved å forstå dette begynner en å forstå - oppleve Gudsrikets realitet, samfunnet av dem som er nådd fram til Gudsriket. "Samt dem som er nådd fram til den nasjonale bevissthet".

Denne forståelse kommer som en umiddelbar erkjennelse - en opplevelse. Ut av dette nye sinnelag springer syndens forlatelse - de gode gjerninger - kjærigheten til Gud - til næsten - offerdøden, de bestes offerdød er noe stort, det er ikke bare å gi sitt liv for sine venner, for saken - men det er selve offeret - blodet er sjelsens symbol. At en utgyder sitt blod betyr derfor at en gir hele sin sjel som et vitnesbyrd, og at dette fryktelige ^{vitnesbyrd} blir avtvunget gir martyrbloodet sedens forløsende, befruktende kraft (Sml. Kristus - Hellig Olav).

Virkeligheten beror på en motsetning, derav godt - ondt. Men de gode kreftene, guddomskreftene, gjennomtrenger alt - søker å forene virkeligheten etter Guds vilje, såvel i de enkelte mennesker som i samfundene. Men målet kan først nås etter en lang utvikling gjennom mange tilværelsесformer, gjennom kamp mot det onde og naturens mørke krefter. Gud er alltid - overalt tilstede selv om vi ikke merker ham. Men ved bønner og det beredte sinn får vi kontakt, omtrent som det skjer ved en radiomottager - radiosender.

Jeg er "Det er det gamle navn på Gud av meg" - er det faste utgangspunkt for all etertanke over tilværelsen og det sikre bevis for udødeligheten - for guds eksistens.

Vi er bare et belgeskvulp i evighetens hav, men en evig del av den evige Gud.

Denne udødelige del må også etter døden være virksom, for det å være til er virksomhet. Og den må også virke på det jordiske forhold, for den vedblir å bli en del av det hele - av Universet.

I levende live ligger størstedelen av sjelsvirksomheten under bevissthetens terskel - som et isbjerg under, vannet,

og det er denne underbevissthet som står i den sterkeste kontakt med de andre viljer - med guddommen - med Universets skjulte krefter. Ved døden blir denne forbindelse ennu mer intim.

Bevisstheten svinner ved døden, men kanskje skaper viljen en ny bevissthet i en ny form.

I alle fall fortsetter virkningen av den individuelle vilje på de jordiske forhold og de andre viljer, og det mere intenst enn i legemliggjort tilstand.

Etter en kortere eller lengre tid skjer en ny legemliggjørelse - en ny fødsel, " " i den lange rekke mot mer-mer fullkommengjørelse av den samme type, variert av arv og miljø med den udselige vilje - karakter som fast dominerende komponent. Instinktivt og magnetisk trekkes herunder de beslektede sjeler til hverandre i tilværelser etter tilværelser, likesom barnet som begynner å minnes over søvnen fra den ene dags oplevelser til neste dag. Den evige kjærlighet forenes i tilværelse etter tilværelse over dødens terskel, i det hinsides fullkommen for også engang her på jorden å nå det fullkomne. Døden bryter ikke det evige liv mer enn en blunking med øjet bryter blikket. Men når mennesket har fyllt sin jordiske oppgave, etter dets forhold har nådd den individuelle utviklings grense i den enkeltes tilværelse, må dets ånd befries for å kunne legemliggjøres påny i en tilværelse (ny), med nye utviklingsmuligheter som kan betegne et nytt skritt, framskritt i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på denne jord.

I mellomtiden kalles det til full utøving av sitt livs alle muligheter og å tjene Gud i samfund med Nam.

Virke på åndens rike inn på de jordiske forhold til Gudsriket vekst og til vern om den sjel en har kjær.

Slik skal jeg også alltid være hos deg, min evig elskede, inntil vi møtes igjen.

Nu har jeg lyst til å fare herfra, hvis det ikke var for min hustru. Jeg skal på en interessant og merkelig reise.

Vi må være slik og leve slik at de andre må bli gla i oss, og arbeide for å fremme Gudsriket på jorden.

"I Dine hender overlater jeg min ånd".